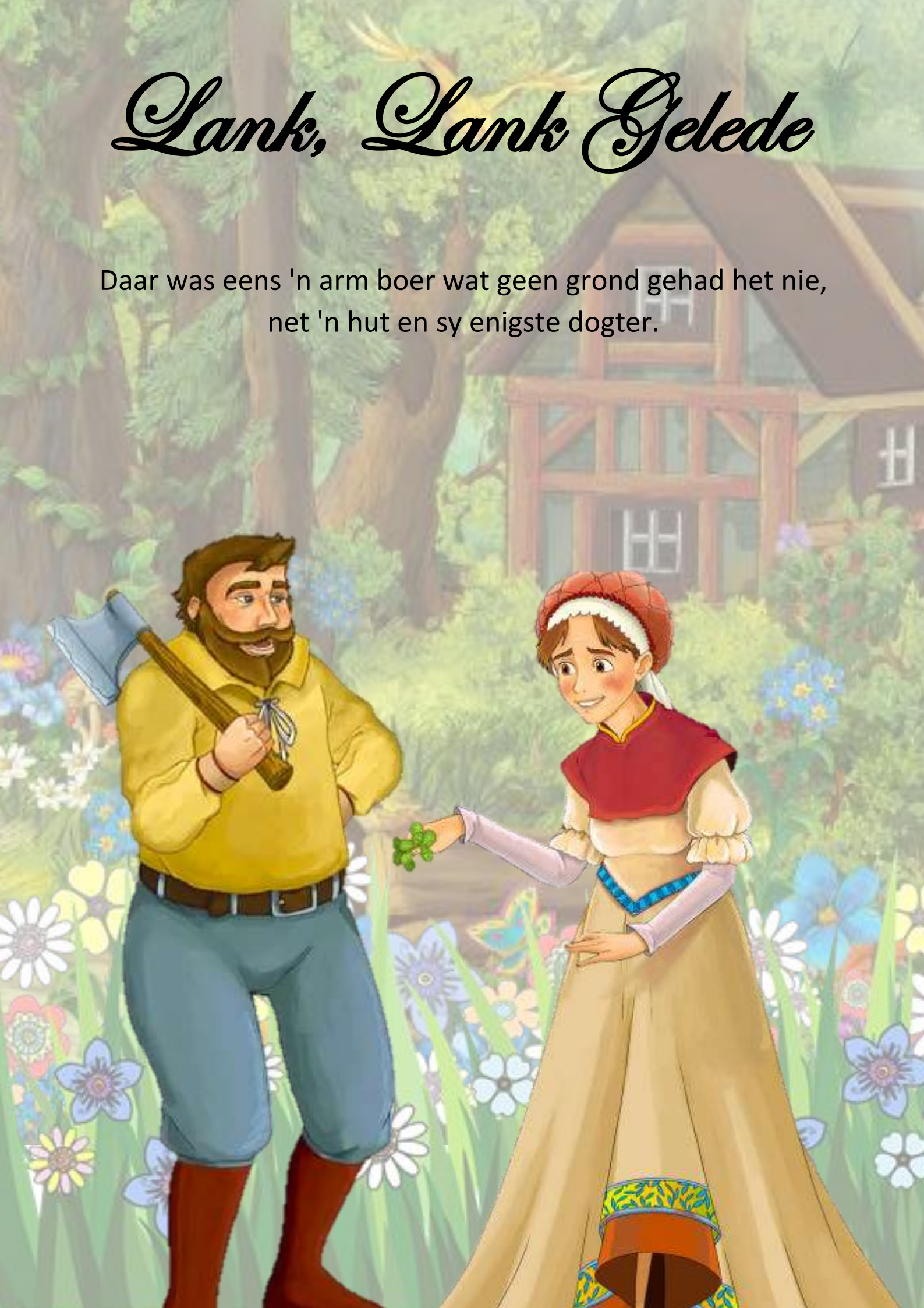

Lank, Lank Gelede

Daar was eens 'n arm boer wat geen grond gehad het nie,
net 'n hut en sy enigste dogter.

Eendag het die boer se dogter gesê: “Ons moet die koning vra vir 'n stuk nuut skoongemaakte grond.”

Toe die koning hoor hoe arm hulle was, het hy vir hulle 'n stuk grond gegee wat die meisie en haar pa gegrawe het, wat bedoel was om dit met mielies en koring te saai.

Toe hulle byna die hele veld omgedraai het, het hulle 'n mortier van suiwer goud opgegrawe. “Kyk hier,” het die pa gesê. “Aangesien die koning so vriendelik was om vir ons hierdie stuk grond te gee, behoort ons hom die goue mortier in ruil daarvoor te gee.”

Die dogter was dood daarteen. "Vader," het sy gesê, "as ons die koning die goue vysel gee, sal hy dan 'n goue stamper eis om daarmee saam te gaan, en wat gaan ons dan doen?" Maar die ou man wou nie luister nie.

Hy het die mortier geneem en dit aan die koning gegee.
Maar in plaas van om dankie te sê, het die koning net
gesê: "Is jy seker dit is al wat jy gevind het?"

"Ja, U Majesteit," het die boer gesê.

"Ek glo jou nie, as jy 'n goue vysel gekry het, moes jy 'n
goue stamper gevind het. Bring dit vir my, of jy sal spyt
wees daarvoor.' Het die koning gesê.

Die ou man het geprotesteer dat hy nie die goue stamper gesien het nie, maar hy kon net sowel sy asem gespaar het om sy pap af te koel. Hulle het hom na die tronk gesleep, waar hy moes bly totdat hy die stamper voortgebring het.

Die wagte wat vir hom sy brood en water gebring het, kon hom nie oorreed om te eet of te drink nie. Al wat hy gedoen het, was om te misluk, “as ek maar net na my dogter geluister het!”

Hulle het dit aan die koning gerapporteer en die koning het die boer voor hom laat bring.

“Wat bedoel jy, ‘As ek maar net na my dogter geluister het’?” het die koning gevra.

“Sy het vir my gesê om nie vir jou die vysel te gee nie, want jy sal vra vir die stamper.”

“As jy so ’n wyse dogter het, stuur haar na my toe.”

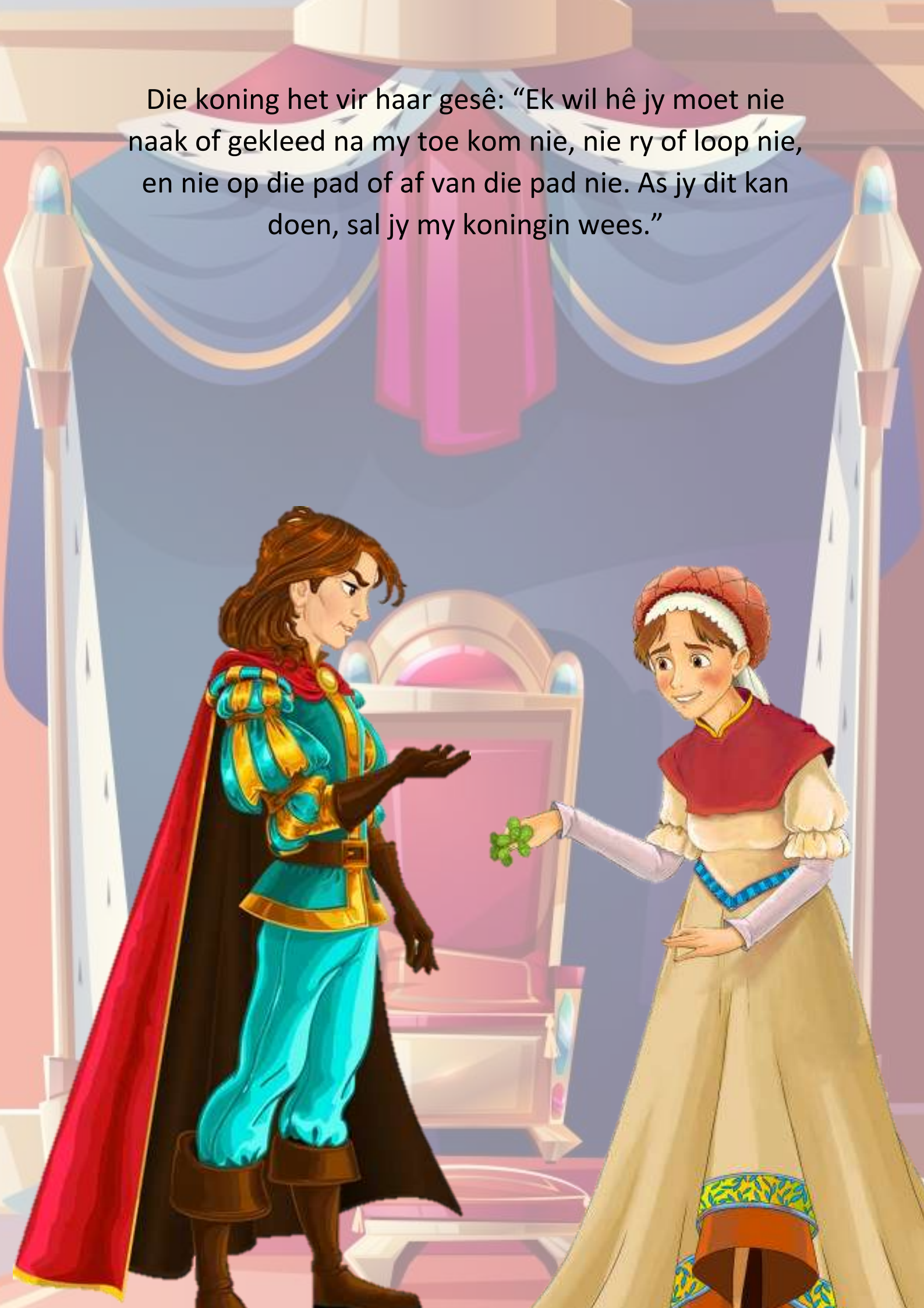

Die boer se dogter moes dus voor die koning verskyn. Hy het gesê: “As jy so wys is soos jy lyk, sal ek met jou trou. Maar eers moet jy ’n raaisel oplos.”

“Ek sal probeer,” het die meisie gesê.

Die koning het vir haar gesê: “Ek wil hê jy moet nie naak of gekleed na my toe kom nie, nie ry of loop nie, en nie op die pad of af van die pad nie. As jy dit kan doen, sal jy my koningin wees.”

Die boere meisie het huis toe gegaan en al haar klere uitgetrek. Toe het sy haarself in 'n visnet toegedraai, sodat sy nie kaal was nie.

Toe het sy 'n donkie gehuur en die visnet aan die donkie se stert vasgemaak, sodat dit haar kon saamtrek, wat nie ry of loop is nie. Terwyl die donkie haar saamgetrek het, het dit haar deur die wa se groef gesleep, met net haar groot toon wat die pad raak. Sy was dus nie op die pad of van die pad af nie.

Toe die koning die slim manier sien waarop sy die raaisel opgelos het, het hy haar vader uit die tronk vrygelaat, haar as sy vrou geneem en haar in beheer van sy huishouding aangestel.

'n Paar jaar het verby gegaan, en eendag toe die koning sy troepe inspekteer, gebeur dit dat twee kleinboere wat hout verkoop het, hul waens buite die paleis gestop het.

Een wa is deur twee osse getrek, en die ander deur twee perde. Een van die perde het 'n jong vul by hom gehad, en hierdie vul het weg gehardloop en tussen die osse gaan lê.

Toe die vul se eienaar vir hom terug gevra het, het die ander boer geweier, en die twee het tot stilstand gekom.

Die koning wou weet wat die saak was, en die kleinboere het hulle saak voor hom betoog. "Die vul is myne," het die boer met die perde gesê. "Onsin," het die ander een gesê. "Die vul is myne. Kyk hoe gelukkig is hy om tussen sy ouers te lê."

En die koning, wat niks van diere geweet het nie, het gesê: "Die kreatuur lyk gelukkig waar hy is, so dit is waar hy moet bly."

Die boer wat sy vul verloor het, het dit nie gewaag om met die koning te argumenteer nie, maar hy het gehoor dat die koningin goehartig was en self uit 'n boerefamilie gekom het, so hy het sy probleme na haar geneem.

“Help my asseblief,” het hy gesmeek.

“Ek sal,” het sy gesê, “maar net as jy belowe om my nooit te verrai nie. Dit is wat jy moet doen. Môre oggend, wanneer die koning uit gaan om die wag te inspekteer, moet jy met 'n visnet in die middel van die pad staan en maak asof jy in die stof visvang. Gee die net so nou en dan 'n skud asof dit vol is, en gaan dan voort.” En sy het ook vir hom gesê wat om te sê wanneer die koning met hom praat.

Die volgende dag het die koning hom gevra wat hy dink hy besig was om te doen.

"Ek is besig om vis te vang," het hy geantwoord.

"Hoe kan jy vis op droëland vang?" het die koning gevra.

"Daar is net soveel kans dat ek vis op droëland sal vang as wat dit is vir osse om 'n vul te kry."

“Jy het nie daardie antwoord uit jou eie kop gehaal nie,” het die koning gesê. “Wie het vir jou gesê wat om te sê?” Maar omdat die boer ‘n belofte aan die koningin gemaak het, sou hy haar nie verrai nie.

Die koning het hom tronk toe laat sleep en hom geslaan en verhonger totdat hy uiteindelik bely het dat dit die koningin was wat hom aangeraai het wat om te doen en te sê.

Toe die koning by die huis aan gekom het, het hy vir sy vrou gesê: “Jy het van my ’n voorwerp van bespotting gemaak. Ek wil jou nie meer as my vrou hê nie. Jy kan terug gaan na die boerehut waaruit jy gekom het.” Hy het vir haar net een genade gegee – dat sy wat ook al vir haar die skatigste was as afskeidsgeskenk kon saamneem.

Die koningin het met neerslagtige oë geantwoord:
"Natuurlik, my man, as dit jou wil is." Sy het haar arms
om hom gegooi en hom gesoen en hom gesmeek om nog
'n laaste drankie saam met haar te drink. Die koning het
nie geweet dat sy drankie 'n sterk slaapmiddel bevat het
nie. Hy het dit skaars begin gedrink en hy was vas aan die
slaap.

Die koningin het 'n puik wit laken geneem en die koning daarin toegedraai en hom uitgedra na 'n wa. Toe ry sy na die ou hut wat aan haar pa behoort het en sit die koning in haar eie ou bed neer.

Die koning het 'n hele dag en nag geslaap sonder om wakker te word. Toe hy uiteindelik bykom, het hy geen idee gehad waar hy was of wat gebeur het nie. Hy het sy dienaars geroep, maar daar was geen dienaars nie. Uiteindelik het sy vrou na sy kant toe gekom. Sy het gesê: "My man, jy het vir my gesê ek kan een ding vat wat vir my die dierbaarste is in die hele wêreld uit die paleis neem."

Die koning se oë was vol trane. "My liefste vrou," het hy vir haar gesê. "Jy is so wys soos altyd. Jy sal myne wees, en ek sal joune wees."

En hy het haar terug geneem na die paleis, en nooit weer van haar geskei nie.

Die Einde

THINK

DIGITAL ACADEMY